

FRANK is het tijdschrift van Samenlevingsopbouw Gent vzw en verschijnt 3 x per jaar, in januari, mei en oktober.

WERKTEN MEE AAN DIT NUMMER:

Ellen De Jans, Anika Depraetere, Mounya Diouani, Nathalie Desmet, Nele De Wulf, Tom Dutry, Ann-Sophie Hofman, Marika Laureyns, Linze Magherman, Annelies Rutten, Stéphanie Staïesse, Bart Van Bouchaute en Wouter Van Thillo

EINDREDACTIE:

Ellen De Jans, Stéphanie Staïesse, Dimitri Vandenberghe, Frank Vandepitte, Natasha Van hulle en Lut Vael

ADRESBEHEER:

beata.coolsaet@samenlevingsopbouw.be

VORMGEVING:

Herman Belg, derkapellmeister@me.com

FOTOGRAFIE:

Wannes Degelin, LDHZ, Annemie De Vos, Nele De Wulf, Gentblogt, Stad Gent, Alex Trimboli en Jean Marie Fotografie

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER:

Lut Vael, coördinator, Blaisantvest 70, 9000 Gent

SAMENLEVINGSOPBOUW
Gent

Samenlevingsopbouw Gent vzw,
Blaisantvest 70, 9000 Gent

T.: 09 223 95 15

E.: info.gent@samenlevingsopbouw.be

W.: www.samenlevingsopbouwgent.be

KANSEN CREËREN, GRONDRECHTEN GARANDEREN

Samenlevingsopbouw Gent vzw werkt met ongeveer 30 medewerkers in Ledeborg, Sint-Amandsberg, het Rabot en Nieuw Gent aan thema's zoals wonen, leefbaarheid, buurtdiensten en inkomen. We ondersteunen en versterken kwetsbare groepen zodat zij zelf mee oplossingen kunnen zoeken voor problemen die in hun omgeving. Samen met deze kwetsbare groepen, sporen we het beleid aan tot duurzame en structurele oplossingen voor sociale achterstelling, armoede en uitsluiting.

Samen met de bewoners waarmee we werken, bouwen we aan een samenleving die solidair, democratisch en intercultureel is.

Indien je Samenlevingsopbouw Gent vzw wil steunen in de uitvoering van haar verschillende projecten kan je een gift storten op rekeningnummer BE86 0011 6719 635.

SPAREN

ANNELIES RUTTEN

Naast de mijne staat er nog één. Een koersfiets. Hij is blij. En ik ben blij. Want ik kijk ernaar uit om dit samen met hem te doen. Hoe onmogelijk dit scenario me pakweg anderhalf jaar geleden ook nog had geleken (alsof het nog niet gek genoeg was dat ik me aan de koersfiets heb gewaagd, wil mijn zoon van elf dat nu ook). Maar de fonkel in zijn ogen tijdens onze eerste rit, verradt hoeveel vreugde en – lelijk woord – kwaliteitstijd ons zo te wachten staat.

Hij heeft ervoor gespaard. Want neen, we zijn niet de ouders die op elke vingerknip of stellig geuite wens van onze kroost een knip van de portemonnee laten volgen. Zo'n fiets is duur, zelfs als je er weken lang tweedehandssites voor afspeurt. En welke boodschap geef je aan een kind als al zijn wensen zomaar worden ingewilligd? Hem aanzetten tot sparen leek het pedagogisch meest verantwoorde scenario (hoe mooi we deze wens stiekem ook vonden). Alleen, bedenk ik, terwijl we de fietsen na die eerste rit op stal zetten (hij heeft hem, nadat hij er eerst onderuit probeerde te muizen – moet dat echt nu? – zélf schoongemaakt, nog zo'n opvoedkundig principe waar ik aan tracht te houden), wat betekent dat sparen eigenlijk in de praktijk? Dat hij de centen van sinterklaas en nieuwjaar – die grootouders toch, steevast overdrijven – in plaats van ze onmiddellijk uit te geven, nog enige maanden in envelopjes laat zitten, daarbij heftig weerstand biedend aan de vele verleidingen die soms zo hardnekkig lonken. Om in april (de zomer nadert, en zijn verjaardag komt al dicht genoeg om een voorschot op het cadeau verantwoord te noemen) de kostbare envelop ten slotte op te diepen en toch tot de aankoop over te gaan.

Hoe het moet zijn om écht te sparen; om misschien wel jarenlang naar zo'n droom toe te leven zonder te weten of je hem ooit bereikt, ik besef heel goed dat wij daar, ook al zijn we beslist niet 'rijk', geen idee van hebben. En toch zijn ze er, ook in onze stad, de kinderen die noodgedwongen blijven dromen; de grootouders die niet zoveel kunnen helpen als ze zouden willen; de ouders die verjaardagen met angst om het hart dichterbij zien komen.

Je kinderen niet te kunnen geven, wat je hen zo hard gunt, het moet een van de meest schrijnende aspecten zijn van leven in armoede. Want samen kleine vreugdes delen, is dat niet wat elke ouder wil? En recht op heeft?